

Slavernij

zwarte bladzijde in de geschiedenis

1 juli 1863. Nederland schaft de slavernij af. Het is groot feest in de Nederlandse kolonies: Suriname, Curaçao, Aruba, Bonaire en Sint-Maarten. De mensen zijn blij dat ze eindelijk vrij zijn en niet langer gedwongen worden om voor een meester te werken. Nederland heeft heel lang gehandeld in slaven en daar veel geld mee verdiend. Dat is een zwarte bladzijde in onze geschiedenis.

Zwarte bladzijde

Nederland heeft heel lang gehandeld in slaven. Slaven zijn mensen die gedwongen moeten werken voor een meester.

Nederland haalt de slaven vooral uit West-Afrika. De handelaren kopen ze van Afrikaanse heersers. De slaven worden per schip helemaal over de oceaan van Afrika naar Curaçao vervoerd.

Dat was een vreselijke reis. Veel te veel mensen worden in te kleine ruimtes gestopt. De reis duurde lang en was gevaarlijk.

Veel slaven werden ziek door de omstandigheden onderweg. Als de schepen aankwamen op Curaçao was een deel van de slaven al overleden.

De Slavenmarkt

Op Curaçao is een grote slavenmarkt. Handelaren bieden hier de slaven uit het schip aan. Plantagedirecteuren komen kijken en kiezen de gezonde, jonge slaven uit.

Daarna worden deze slaven vooral naar Suriname gestuurd. Suriname was toen een kolonie van Nederland. Daar worden de slaven verkocht aan degene die het meest biedt.

Het verhaal van Kwame

Kwame is eigendom van een blanke man, een Nederlander. Kwame mag niet eens zijn eigen naam houden. Hij krijgt, net als alle andere slaven, een Nederlandse naam.

In Suriname zijn veel plantages. Dat zijn grote boerderijen met Nederlandse eigenaren.

De plantagehouders hebben veel mensen nodig om te werken op het land. Kwame komt terecht op deze plantage. Daar wordt suikerriet verbouwd.

De slaven moeten hard werken en krijgen er niets voor betaald. De slaven vinden het natuurlijk vreselijk om slaaf te zijn. Sommigen komen in opstand of proberen te vluchten. Maar ze worden voortdurend in de gaten gehouden. Opstandige slaven worden streng gestraft.

Ook Kwame is gestraft, omdat hij te brutaal is. Hij heeft dagenlang opgesloten gezeten in een hutje onder de brandende zon. Hij wil vrij zijn, net als vroeger in Afrika. Hij besluit te vluchten. Het oerwoud in. Samen met een vriend. En dat gaat gebeuren.

Maar de blanke opzieners hebben het in de gaten. Ze worden achternagezeten. Kwame's vriend kan niet zo snel rennen. Hij moet opgeven. En wordt gevonden door de soldaten. Hij wordt vreselijk gestraft. Veertig zweepslagen krijgt hij. Om andere slaven af te schrikken.

Kwame weet te ontkomen en komt aan in een nederzetting van andere gevluchte slaven: gevluchte slaven worden 'marrons' genoemd. Diep verscholen in het oerwoud, leven zij vrij. Kwame is nu ook vrij.

Vrijheid!

Op de plantages worden steeds meer slaven opstandig. Ze moeten keihard werken, worden vernederd en vaak gestraft. Ze pikken het niet meer. Ze willen beter behandeld worden, vrij zijn.

De slaven steken plantages in brand en proberen te vluchten. In de Engelse kolonies zijn ook veel slaven.

Daar wordt de slavernij in 1834 afgeschaft. Maar in Nederland zijn ze nog lang niet zover. Jarenlang praten ze hier over afschaffing van de slavernij. Pas 30 jaar later, op 1 juli 1863, komen de slaven in de Nederlandse kolonies vrij.

In 2002 heeft Koning Beatrix in Amsterdam een monument onthuld in het Oosterpark in Amsterdam. Het monument herdenkt de slavernij in Suriname, Nederlandse Antillen en de westkust van Afrika, onder andere Ghana.

Dit monument is speciaal gemaakt om de geschiedenis van de slavernij nooit te vergeten.